

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Ágai László ügyvéd (cím) által képviselt név I. rendű, és név II. rendű (mindketten: cím) felpereseknek, a dr. Somogyi János ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) I. rendű, valamint név (cím) II. rendű alperesek ellen gondozási szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2008. május 28. napján hozott 23.P.20.507/2007/16. számú ítélete ellen a felperesek részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 120.000 (Százhúszezer) forint másodfokú perköltséget. Térítsenek meg továbbá az államnak ugyancsak egyetemlegesen - külön felhívásra - 360.000 (Háromszázhatvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek N.L. (továbbiakban: örökhagyó) és U. K. házasságából született gyermekei. A házasságot a bíróság az 1985. október 1-jén jogerős ítéletével felbontotta, a gyermekek anyjuknál kerültek elhelyezésre. Az I. rendű felperes kapcsolata apjával megszakadt, a II. rendű felperes időszakonként meglátogatta az örökhagyót.

Az örökhagyó és az alperesek jogelődje M. É. (továbbiakban: alperesi jogelőd) 1991. január 10. napján kötöttek házasságot. A házastársak az örökhagyó kizárólagos tulajdonát képező G. Sz. utcai lakásában éltek együtt. Az örökhagyó italozó életmódot folytatott, betegsége folytán 1999-ben rokkantnyugdíjba helyezték.

2004-ben diagnosztizálták daganatos megbetegedését emiatt orrműtétet hajtottak végre rajta. Őt házastársa, az alperesi jogelőd ápolta és gondozta, többlet feladatokat is elvállalt anyagi biztonságuk, megélhetésük fenntartására és a lakást terhelő hitel törlesztésére.

2005. június 27. napján az örökhagyó és az alperesi jogelőd dr. H. L. közjegyző előtt közokiratba foglalt gondozási szerződést kötöttek. Ebben az örökhagyó a tulajdonát képező ingatlanát, valamint minden vagyonát - holtig tartó haszonélvezeti jogának kikötésével - gondozása fejében az alperesi jogelődre ruházta át. Az alperesi jogelőd kötelezettséget vállalt arra, hogy az örökhagyó gondozásáról - különösen súlyos betegségére figyelemmel - holtáig gondoskodik, amit hosszabb idő óta eddig is teljesített. A szerződés alapján az örökhagyó tulajdonaként nyilvántartott G. Sz. utcai ingatlanra (továbbiakban: perbeli ingatlan) az alperesi jogelőd tulajdonjoga, valamint az örökhagyó holtig tartó haszonélvezeti joga bejegyzésre került.

Az örökhagyó 2005. augusztus 7. napján elhunyt, törvényes örökösei gyermekei, a felperesek. 2006. szeptember 15. napján az örökhagyó házastársa is elhunyt, hagyatékát a közjegyző a törvényes öröklés rendje szerint testvéreinek, az alpereseknek adta át.

A felperesek keresetükben az örökhagyó és az alperesi jogelőd között létrejött gondozási szerződés érvénytelenségének megállapítását, az eredeti állapot helyreállítását, ezáltal a perbeli ingatlanra a felperesek tulajdonjogának bejegyzését kérték. Keresetük ténybeli alapjaként hivatkoztak arra, hogy az örökhagyó a szerződés megkötését követő 41. napon meghalt, ezáltal az alperesi jogelőd a kapott vagyoni érték csekély részét fordította csak az örökhagyó élelmezésére, gondozására, életfenntartásának biztosítására, ebből következően méltánytalanul előnyös helyzetbe jutott. Az irányadó bírói gyakorlat szerint elsősorban az vizsgálendő, hogy a feltűnően nagy értékkülönbség a szerződés megkötésének időpontjában fennállt-e, azaz jelen esetben az alperesi jogelőd tudott - e arról, miszerint a gondozási kötelem nincs megfelelő arányban az átruházott ingatlan értékével.

A gondozási szerződés természeténél fogva tartalmazza ugyan a kockázatvállalást, a szerencseelemet, ami ezért csak kivételes esetben megtámadható. A feltűnő értékaránytalanság (Ptk. 201. § (1) bekezdése) és az uzsora (Ptk. 202. §) megállapítására azonban lehetőség van, ha a kockázat mindössze látszólagos volt. Megköthető tehát a gondozási szerződés feltűnő értékaránytalansággal, uzsorás jelleggel és jó erkölcsbe ütköző módon, ezáltal azonban a Ptk. 201. § (2) bekezdése alapján megtámadhatóvá válik, ha a tartásra kötelezett teljes bizonyossággal és megalapozottsággal tudott a tartásra jogosult rövidesen várható haláláról. A perbeli gondozási szerződés szövegéből kiderül, hogy az alperesi jogelőd tudott az örökhagyó egészségi állapotáról, különösen súlyos betegségéről, ezáltal az örökhagyó közeli halálára számítva, nyilvánvalóan a társadalom érdekeibe, az együttélés követelményeibe ütköző módon, uzsorás jelleggel, feltűnően nagy értékkülönbség fennállásával kötötte meg a szerződést. Az alperesi jogelőd, mint

házastárs a Csjt. 24. §-a alapján ellenszolgáltatás nélkül volt köteles az örökhagyót gondozni, és támogatni. Ebből következően az alperesi jogelődöt csak az az alattomos szándék vezérelhette, hogy az ingatlan tulajdonjogának azonnali átruházásával az öröklés rendjét kijátssza. Mindezekből következően a perbeli gondozási szerződés semmis, mert jogszabályt sért, feltűnő értékaránytalanságot tartalmaz, uzsorás, és jó erkölcsbe ütközik.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Utaltak arra, hogy az örökhagyó és jogelődjük a szerződés megkötését megelőzően hosszantartó, jó házasságban éltek. Az örökhagyó jóformán a házasság teljes tartama alatt az alperesi jogelőd támogatására és gondoskodására szorult, mert 1991-től kezdődően munkaviszonya nem volt, munkanélküli ellátásban részesült, majd 1999-ben rokkantnyugdíjas lett. Ebből következően a házasság fennállása alatt mindvégig az alperesi jogelőd anyagi erejéből éltek, és törlesztették az ingatlant terhelő tartozást. Jogelődjük anyagilag és erkölcsileg is támogatta, gondozta az örökhagyót, akivel a felperesek nem tartották a kapcsolatot. A műtét után az örökhagyó állapota javult, az általa vezetett gépkocsival járt a kezelésekre, remény volt gyógyulására, közeli halála tehát nem volt várható. Az örökhagyó kezdeményezte a szerződés megkötését, tekintettel arra, hogy gyermekeivel semmiféle kapcsolata nem volt, így tőlük nem várhatta, hogy betegségében rászorultságában ápolják és gondozzák.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az alpereseknek 360.000 forint perköltséget, továbbá térítsenek meg az államnak 360.000 forint feljegyzett illetéket. Az ítélet indokolásában utalt az ítélkezési gyakorlatra, mely szerint a gondozási szerződés olyan atipikus szerződés, amelynek tartalmához szintén hozzátartozik egy bizonyos kockázati (szerencse) elem, ami általában nem teszi lehetővé a feltűnő értékaránytalanságra való hivatkozást. Az uzsorás szerződésnél objektív tényező a feltűnő aránytalan előny kikötése, ebből következően érvénytelenségi okként alaptalan a felperesek hivatkozása a feltűnő értékaránytalanságra és az uzsorás szerződésre is.

A gondozási szerződés jó erkölcsbe ütközése nem kizárt, ezért ebben a körben a bíróságnak a körülményeket széleskörűen feltárva, a bizonyítékokat egyenként és a maguk összességében mérlegelve kell meghozni a döntését. A vizsgálandó tényeket, szempontokat a Legfelsőbb Bíróság 2004. évi 59. számú eseti döntésében foglalta össze, mint iránymutatást. E szerint a közérdekbe ütköző körbe tartoznak azok a szerződések, amelyek tartalma, illetve az ezzel elérni kívánt eredmény nyilvánvalóan a jó erkölcsbe ütközik. A jóerkölcs olyan jogi kategória, amely a társadalom általános értékítéletét fejezi ki. Ezért a szerződés jó erkölcsbe ütközésének megállapítása során nem csak a szerződő felek érdeksérelmét, hanem azt is kell vizsgálni, hogy maga a jogügylet társadalmilag elítélendő-e. A társadalom általános erkölcsi felfogásával ellentétes és ezért jó erkölcsbe ütközik az ítélkezési gyakorlat szerint a tartási vagy gondozási szerződés akkor, ha az eltartást vagy gondozást vállaló személy a szerződés megkötésekor orvosi vélemény alapján, vagy egyéb módon tisztában van az eltartásra szoruló egészségi állapotával és

tudja, hogy gyógyíthatatlan betegsége viszonylag rövid időn belüli biztos halálához vezet. Nem áll szemben ugyanakkor az általános társadalmi felfogással a szerződés, ha tényleges tartásra vagy gondozásra szoruló személy súlyos betegségének következtében igényel ápolást vagy gondozást.

Az alperesek védekezésére tekintettel a felpereseket terhelte annak bizonyítása miszerint az alperesek jogelődje teljes bizonyossággal és megalapozottsággal tudott arról, hogy a jogosult halála rövidesen várható. A felperesek ennek körében bizonyítást nem ajánlottak fel, orvos szakértő kirendelését nem kérték. Csupán arra hivatkoztak, hogy mivel tudott volt az örökhagyó menthetetlen daganatos betegsége, a feleség a boncolás elengedését kérte. Miután a felperesek bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget, ez terhükre értékelendő.

Az a perben nem volt vitás, hogy az alperesek jogelődje ismerte az örökhagyó daganatos betegségét, amellyel kapcsolatban műtétre is sor került, valamint az örökhagyót 2005. május 11-től 17-ig fájdalomcsillapítás miatt kezelték kórházban. Mindezekből azonban okszerűen nem következik, hogy a szerződés megkötésének időpontjában tudatában volt annak, miszerint az örökhagyó halála rövidesen bekövetkezik. További lényeges körülmény, hogy már a szerződés megkötése előtt is gondoskodott az örökhagyó ápolásáról, gyógyításáról. A perben felmerült bizonyítékok alapján tényként állapítható meg, hogy az örökhagyó alkoholizáló életmódot folytatott, emiatt, továbbá betegsége folytán sem rendelkezett megfelelő jövedelemmel. Az I. rendű felperessel nem tartotta a kapcsolatot, a II. rendű felperessel is csak alkalmanként találkozott, így gyermekeitől nem várhatott segítséget. A nehézségek felmerülésekor egyetlen emberben bízhatott, házastársában, aki rendkívüli erőfeszítéseket tett rendezett életük fenntartására és aki őt betegsége és rászorultsága idején ápolta és gondozta. A felperesek által hivatkozott Csjt. 24. §-a nem zárja ki, hogy a házastársak egymással gondozási szerződést kössenek. Ilyen szerződéssel az egyik házastárs elismerheti a másik erőn felüli teljesítését és azt honorálhatja. Nem hagyható figyelmen kívül továbbá a Csjt. 61. § (1) bekezdése sem, mely szerint a tartási kötelezettség a házastársat követően a leszármazókat terheli.

A felperesek érvelése szerint az alperesek jogelődje szolgáltatás nélkül szerezte meg magának az ingatlan tulajdonjogát, amellyel megakadályozta a felperesek öröklését. Ezzel összefüggésben a bíróság álláspontja szerint az örökhagyó mintegy „felélte” az ingatlan tulajdonjogát, amikor azt arra fordította, hogy súlyos betegségében biztosítsa magának az emberhez méltó életet, hibái ellenére az őt elfogadó gondoskodást. Az alperesek jogelődjétől nem volt elvárható, hogy házastársát több éven keresztül ápolja, és gondozza ingyenesen azért, hogy a felperesek hozzájuthassanak az őket megillető örökrészhez. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság megítélése szerint a perbeli szerződés a jó erkölcsbe nem ütközik. Perveszteségükre tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felpereseket a pernyertes alpereseknek járó perköltség megfizetésére, továbbá a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a le nem rótt eljárási illeték megtérítésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést. Fellebbezésükben kérték, hogy az ítélőtábla az ítéletet megváltoztatva állapítsa meg az örökható és az alperesi jogelőd között 2005. június 27. napján létrejött gondozási szerződés semmisségét, mert az a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján nyilvánvalóan a jó erkölcsbe ütközik. Érvelésük szerint az elsőfokú bíróság a hivatkozott eseti döntés alapján kizárólag azt vizsgálta, hogy az alperesi jogelőd tudott - e teljes bizonyossággal és megalapozottsággal az örökható rövidesen várható haláláról. A körülmények feltárása során azt azonban nem vizsgálta, hogy a szerződés mögött nem állt-e a törvényes öröklés rendjének kijátszására irányuló alattomos szándék, amelyet mind az örökható, mind pedig az alperesi jogelőd közjegyzői okiratban foglalt szerződéssel kívántak „szentesíteni”. A hivatkozott eseti döntés és a jelen per tárgyát képező tényállás lényeges különbözik. Jelen esetben a gondozási szerződés megkötése mögött egy erkölcsileg elítélendő szándék állt, amelyet több szempontból is alátámasztottak. A valódi szándék bizonyítása teljes mértékben lehetetlen, hiszen a szerződő felek elhunytak.

Az elsőfokú bíróság nem tárta fel megfelelően azt, hogy mi indokolhatta a gondozási szerződés megkötését, és figyelmen kívül hagyta a felperesek állítását, miszerint erre azért volt szükség, hogy ne juthassanak az őket a törvényes öröklés rendje szerint megillető, anyai ágról származó, ingatlanhoz. Soha sem cáfolták, hogy az alperesi jogelőd az örökhatót megfelelően támogatta, amelyre a Csjt. 24. §-a alapján köteles volt, ebből következően a házastársi kötelesség szerződésbe foglalása felesleges és szükségtelen, illetőleg az törvényes öröklés rendjének kijátszására szolgált, ezáltal erkölcstelen. Figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság a II. rendű felperes nyilatkozatát, mely szerint az örökható által megbízott közjegyző feltette neki a kérdést, hogy hajlandó-e lemondani az örökségről az alperesi jogelőd javára. Ez ugyancsak arra enged következtetni, hogy a gondozási szerződés megkötését kizárólag az indokolta, miszerint ez volt az egyetlen lehetséges jogi eszköz a felperesek „ellenkezésének legyőzésére”. A közokiratba foglalás valószínűsíthetően és megfelelően leplezte a már hivatkozott alattomos szándékot, a törvényes örökösök kirekesztését, olyannyira, hogy a szerződésben a közjegyző gondosan ügyelt arra, hogy egyszer sem említse azt a tényt, miszerint a szerződő felek házastársak.

Határozott álláspontjuk szerint, erre vonatkozó tiltó jogszabályi rendelkezés hiányában is a házastársak között a gondozási szerződés megkötése jogszabály ellenes, mert a jó erkölcsbe ütközik. A támogatást, ápolást, gondozást, törődést lehetséges a házassági köteleket meghaladóan honorálni, ez azonban nem történhet abból a célból, hogy a törvényes örökösök teljes mértékben kiessenek az öröklésből. A felperesek az elsőfokú ítélet meghozatalát követően több közjegyzővel konzultáltak arról, hogy gyakorlatuk során, hogy viszonyulnak a házastársak közötti gondozási szerződésekhez. Véleményük megdöbbentően egyhangú volt, egyértelműen tartózkodnak attól, hogy házastársak közötti gondozási szerződést közokiratba foglaljanak, mert az ilyen szerződés erkölcstelen. Erre figyelemmel a felperesek kérték, hogy az ítélőtábla kérje ki a Magyar Országos Közjegyzői Kamara

állásfoglalását abban kérdésben, hogy a házastársak közötti gondozási szerződés jó erkölcsbe ütközik-e. Hivatkoztak továbbá arra is, hogy az új Ptk. tervezet kizárja, hogy házastársak között gondozási szerződés jöhessen létre.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helyben hagyását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, megalapozott és jogszerű döntést hozott, amit alapos indokolással támasztott alá. Alapvetően téves az a felperesi állítás, miszerint a perbeli gondozási szerződés megkötésekor a feleket az a szándék vezette, hogy a felpereseket kizárják a törvényes öröklésből. Ezen állításukat a felperesek semmilyen adattal vagy más bizonyítékkal még csak nem is valószínűsítették. A felperesek által is elismerten apjuk évek óta alkohol beteg volt, majd daganatos betegséget kapott, ezért fokozottabb mértékben rászorult az ápolásra, és gondozásra. A felperesek sem vitatják el az örökhagyónak azt a jogát, hogy még életében szabadon rendelkezzen tulajdonával akár oly módon is, hogy az őt évek óta áldozatos munkával gondozó, ápoló feleségének juttassa vagyonát. A perben olyan adat nem merült fel, ami azt támasztaná alá, miszerint a perbeli szerződés célja az lett volna, hogy a felperesek ne örököljenek apjuk után. A gondozási szerződésnek velejárója, hogy nem marad hagyaték a gondozott után. A perbeli szerződés célja az volt, hogy az erőn felül teljesítő gondozó munkája elismerésre kerüljön. Ha a felperesek a jó erkölcsöt emlegetik, nem érdektelen az a körülmény sem, hogy a nagykorú felperesekről sem mondható el, hogy a társadalmi vagy családjogi elvárásoknak megfelelt volna, ami apjukkal kapcsolatos gyermeki törődést, odafigyelést, gondoskodást illeti.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésében meghatározott törvényi követelménynek megfelelően mérlegelve állapította meg a tényállást, erre alapított érdemi döntése és annak indokolása is helytálló.

Téves a felperesek álláspontja, hogy a házastársak gondozási szerződése jogszabályellenes, kapcsolatukra tekintettel az eleve a jóerkölcsbe ütközik. Jogszabályi tilalom hiányában a házastársak is köthetnek egymással tartási vagy gondozási szerződést, ebből következően ilyen jellegű szerződés nem jogszabályellenes és eleve jóerkölcsbe ütközőnek sem tekinthető. A bírói gyakorlat szerint azonban a Ptk. 200. § (2) bekezdésére alapított érvénytelenségi okra való hivatkozás esetén a bíróságnak - tekintettel a házastársak Csjt. 24. §-a szerinti támogatási kötelezettségére -, valamennyi körülmény feltárásával és gondos mérlegelésével kell megítélni, hogy a szerződés a jóerkölcsbe ütközik-e.

Alaptalan a felperesek fellebbezési érvelése, mely szerint az elsőfokú bíróság kizárólag azt vizsgálta, hogy az alperesi jogelőd a szerződéskötéskor teljes bizonyossággal tudott-e arról, hogy az örökhagyó halála rövid időn belül bekövetkezik. Ítéletének indokolásából kitűnően emellett vizsgálta a szerződő felek életkörülményeit ennek kapcsán számos olyan további körülményekre is

hivatkozott, amelyeket döntésénél figyelembe vett. Az ítélet tábla megítélése szerint mindezekből a szerződéskötés céljára és indokára is következtetni lehet.

A házastársak támogatási kötelezettsége az általános elvárhatósághoz igazodik, ebbe a körbe tartozik az önhibáján kívül tartásra szoruló házastársa megélhetéséről való gondoskodás, vagy a beteg házastárs gondozása is. Azt azonban, hogy a törvényi kötelezettség alapján egy adott házastárstól ténylegesen milyen szolgáltatások várhatók el, azt mindig egyedileg lehet megítélni saját körülményeit is figyelembe véve. A perbeli adatok alapján megállapítható, hogy a házasságkötéstől kezdődően az örökhagyó alkoholizáló életmódot folytatott, ezért először emiatt, később pedig betegségei folytán rendszeresen nem végzett munkát, ebből következően megfelelő jövedelemmel sem rendelkezett, a rövid ideig tartó munkaviszonyaiból vagy alkalmi munkákból származó jövedelmeit is italra költötte. Mindezek ellenére, ahogy azt az elsőfokú bíróság is ítéletében megállapította, az alperesi jogelőd együttélésük során mindig rendkívüli erőfeszítéseket tett rendezett életük fenntartására és megélhetésük biztosítására. Külön kiemeli az ítélet tábla, hogy a perbeli adatok szerint az örökhagyó különvagyonat képező lakást bankhitel terhelte, amelyet életmódja miatt, rendszeres jövedelem hiányában nem tudta volna törleszteni. M. E. tanú a II. rendű alperes előadását megerősítve nyilatkozott arról, hogy az alperesi jogelőd különmunkát is vállalt annak érdekében, hogy nagyobb bevételhez jusson, a nyomasztó hitelt törleszteni tudja. Az I. rendű felperes előadásából kitűnően az örökhagyó sűrűn volt alkoholos állapotban, amikor nem megfelelő magatartás tanúsított, ezért nem tartotta vele a kapcsolatot. Ezzel szemben az alperesi jogelőd mindig kitartott házastársa mellett, megélhetéséről akkor is gondoskodott, amikor az örökhagyó erre önhibájából szorult rá. Mindezekre, valamint az elsőfokú ítéletben kifejtett körülményekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a perbeli szerződés a jóerkölcsbe nem ütközik.

Helytállóan utaltak a felperesek arra, hogy mivel a szerződő felek elhunytak, a szerződést megalapozó szándékuk bizonyítása lehetetlen. Erre tekintettel alaptalanul rótták az elsőfokú bíróság terhére, miszerint nem tárta fel kellően azt, hogy mi „indokolhatta” a perbeli szerződés megkötését. A felperesek állították, hogy a szerződés megkötésére kizárólag azért került sor, hogy ők az örökhagyó tulajdonában álló ingatlant halála esetén ne örökölhessék. Ennek bizonyítása a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében őket terhelte. A perben ezt igazoló tény vagy körülmény nem merült fel. A Ptk. 112. § (1) bekezdése szerint a tulajdonost illeti meg az a jog, hogy tulajdonjogát bárkire átruházza. Erre tekintettel, ha az örökhagyó tulajdonjogát még életében, élők közötti jogügylettel átruházza, az szükségszerűen azt eredményezi, hogy a rendelkezés tárgyát képező vagyontárgy halálakor nem képezi hagyatékát, ezáltal azt örökösei sem örökölhetik. Erre figyelemmel önmagában az átruházás ténye nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a szerződés célja és indoka kizárólagosan az volt, hogy az örökösök az adott vagyontárgyat ne örökölhessék.

Mellőzte az ítéltábla a felperesek indítványának teljesítését, a közjegyzői kamara megkeresését, mert azt, hogy az adott szerződés a jóerkölcsbe ütközik-e, a bíróságnak kell megítélnie.

A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta. Pervesztességükre figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felpereseket az alpereseknek járó másodfokú perköltség megfizetésére, ami az alperesek képviselőjével felmerült, mérlegeléssel megállapított, áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíj. A 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében a felperesek kötelesek továbbá megfizetni az államnak az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt fellebbezési illetéket is.

Budapest, 2009. április 23.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.,
a tanács elnöke

. Hegedűs Mária s.k.,
előadó bíró

Dr. Lukács Zsuzsanna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: